

LÁ THƯ MỤC VỤ

Sợ hãi, hoang mang, thất vọng...là những nỗi bất hạnh, chúng không phải là lý thuyết hay chỉ là văn chương trừu tượng nhưng là những gì rất thực đã từng cào cấu trong tim gan mỗi người chúng ta. Nỗi bất hạnh đã từng là những giọt mồ hôi rướm máu, từng là những hạt lệ đắng trên môi mà ai trong chúng mình cũng đã từng nếm. Mỗi nỗi bất hạnh đều liên can đến một gương mặt cụ thể và thân quen của một ai đó : của đứa con tất tưởi ra đi vì một tai nạn, của một người bạn đời bất trung, của một người bạn chí thân lại phản bội...Nỗi bất hạnh cũng có thể liên can đến hàng triệu khuôn mặt của cả một dân tộc đang quần quai rên siết dưới ách chuyên chế của một nhóm thống trị tham tàn lòng lang dạ thú, đưa dân tộc vào đời nghèo lạc hậu, khiến cả xã hội mất phương hướng vì những băng hoại tinh thần và đạo đức...Thậm chí nỗi bất hạnh cũng liên can đến khuôn mặt chung của thế giới hôm nay, tuy văn minh tiến bộ tốt cùng nhưng cũng bất an hơn bao giờ hết !

Mới chân ướt chân ráo vào tù lại bị tổng thẳng vào ‘biệt giam’ tối đen như mực, tôi đã sợ hãi, hoang mang và thất vọng. Nỗi bất hạnh ập đến với tôi hoàn toàn là có thật, không phải là những chuyện tù mà tôi đã từng đọc, vì sự tê điếng của hai tay bị còng quặt sau lưng, vì muỗi bu từng bầy tha hồ đốt (hình như chúng biết tù nhân này không còn tay để đập), vì sự nhức nhối của hai cổ chân bị cùm vào hai lỗ trên vách, vì hai bàn chân máu không lưu thông đến được lại phải chia ra ngoài suốt ngày đêm nên lạnh cóng như chân xác chết, là những nỗi đau rất thực mà tôi cảm nhận từng giây từng phút. Những khổ hình ấy chỉ tạm ngưng khi người cai tù lôi tôi ra để thăm vấn thường vào ban đêm. Nhưng lúc ấy tôi lại ước ao mau mau được quay trở lại với cái biệt giam !

Một ngày nọ - tôi không còn nhớ vào tuần thứ mấy sau khi vô tù - tôi có cảm giác rất lạ trên hai bàn chân đang tê, hình như có con gì bò lên trên. Rồi cảm giác ấy tăng dần y như cả một bầy gián đang làm gì đó trên hai bàn chân ấy, tôi cố ngo ngoay để xua chúng đi nhưng càng lúc chúng càng hung tợn hơn, hoá ra không phải gián mà là cả một bầy chuột thì phải. Ôi thôi ! Thế thì đại nạn cho thân tôi vì tôi đã từng nghe có người tù bị chuột gặm đứt cả năm ngón chân. Sợ hãi quá nên tôi hét lên, cái mà tôi tưởng là ‘bầy chuột’ đột nhiên biến mất, thoát nạn...bỗng tôi nghe tiếng người nói khe khẽ bên ngoài - tiếng phụ nữ - “*Ráng cười để mà sống nghen chú*”. Tôi cất tiếng hỏi ‘Ai vậy ?’ nhưng không có tiếng trả lời. Tôi lặng yên định thần lắng tai nghe thì chỉ có tiếng chổi chà khua bên ngoài. Vài ngày sau, chuyện ấy lại tái diễn, bây giờ tôi mới nhận ra rằng chẳng phải gián cũng chẳng phải chuột mà là người đàn bà nào đó được mướn dọn vệ sinh đã phết chổi trên chân tôi.

Bà ấy làm thế với mục đích gì ? Tôi nhớ lại câu bà đã nói ‘*Ráng cười để mà sống nghen chú*’ và nhận ra rằng bà thương mấy người tù, mà cách duy nhất bà có thể giúp họ là chọc cho họ cười. Từ đó, cứ mỗi lần ‘gián’ hay ‘chuột’ kéo đến chân tôi, tôi không hét lên mà tôi cười thật to, và hình như hằng ngày tôi có ý mong đợi những trận cười do người đàn bà phúc hậu ấy mang đến qua cây chổi chà của bà. Sau khi được thả về, tôi đã lên Thủ Đức nhiều lần để hỏi thăm người phụ nữ ấy. Qua những người quen, nhất là các em cựu học sinh, tôi chỉ biết rằng người ta quen gọi bà ấy là Dì Sáu, chỉ có thể thôi, không ai biết gì hơn hiện bà còn sống hay chết, nhà cửa ở đâu. Đến nay tôi vẫn tự hỏi ‘Dì Sáu là ai vậy ?’ và tự trả lời là ‘Thiên Chúa đã xếp đặt Dì mang đến cho tôi nụ cười và hy vọng ngay trong lúc đen tối nhất của đời tôi’. Tạ Ôn Chúa ! Cảm ơn Dì !

Giữa những cây nến màu tím, tuần này chúng ta thắp lên ngọn nến màu hồng. Nói cách khác, giữa những chập chùng bơ vơ trông đợi, Giáo Hội mời gọi ‘*Hãy vui lên*’. Một niềm vui không hề xao lãng những mồ hôi nước mắt, những hoang mang lo lắng của kiếp phù sinh, nhưng thu lượm tất cả những nỗi bất hạnh ấy mà dâng lên Hải Nhi Giêsu, Đấng đã vì yêu thương mà đến giữa chúng ta. Ngài không hề là một kẻ mơ mộng xa rời cuộc sống thực tế, nhưng đã sống giữa lòng thực tại nhân sinh, chia sẻ đắng cay bất hạnh trần gian hầu mang lại ‘*Niềm Vui Mới*’ cho mỗi người chúng ta. Tôi giác ngộ và nhận ra ý nghĩa câu ‘*Joy To The World*’.

Cuộc sống chúng ta có là Mùa Tím triền miên thế nào đi nữa, thì ngày ngày vẫn phải là Chúa Nhật Hồng. Trong bất kỳ cảnh ngộ nào, dưới bất kỳ nỗi bất hạnh nào, ‘Niềm Vui’ cũng phải là dấu chỉ của một lòng tin sắt đá, một lòng cậy vững vàng, một lòng yêu mến thiết tha. Thực tế, Mùa Vọng và Giáng Sinh năm nay, xin hãy vui trong chính mình rồi làm cho người khác cùng vui. **Làm** chứ không phải chỉ nói suông, dù làm một cách vụng về với cây chổi chà như Dì Sáu đã làm cho tôi năm xưa.

Hãy làm cho người bạn đời vui, cha mẹ vui, con cái vui, cháu chắt vui, bất kỳ ai trong Cộng Đoàn cùng vui. Nếu có ai hỏi ‘Ông, Bà, Anh, Chị là ai ?’ xin mạnh dạn trả lời ‘Tôi là thân dân của Vị Hoàng Đế Vui’.

Linh mục Phạm Quang Hồng.